

Griffienummer 1606 /2018
Datum van uitspraak 28 MEI 2018
Notitienummer parket DE66.97.67/16/BW47

**Rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen
afdeling Dendermonde
strafzaken**

Vonnis

D13M kamer

Aangeboden op

OPENBAAR MINISTERIE

BEKLAAGDEN

2577 1. : geboren te : op :
: wonende te :

⇒ Ter terechtzitting van 26 maart 2018 vertegenwoordigd door mr. A. Van Der Moelen, advocaat te Aalst

2578 2. : geboren te : op :
: wonende te :

⇒ Ter terechtzitting van 26 maart 2018 vertegenwoordigd door mr. A. Van Der Maelen, advocaat te Aalst

2579 3. ! , met ondernemingsnummer : , en met
: maatschappelijk adres te :

⇒ Ter terechtzitting van 26 maart 2018 vertegenwoordigd door mr. S. De Raeve, raadsman van de lasthebber ad hoc, mr. W. Van Der Moelen, advocaat te Smeerebbe-Vloerzegem

1. TENLASTELEGGINGDe eerste, de tweede en de derde

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a) (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op het perceel gelegen te : , kadastraal gekend als :
nrs. : en : en eigendom van :
geboren te : op : , wonende te : , bij akte van
verdeling d.d. : verleden door notaris : te :

meer bepaald: het terrein gewoonlijk te hebben gebruikt voor de opslag van voertuigen

Te , in de periode van 20 januari 2016 (stuk 3) tot en met 6 oktober 2016 (stuk 78)

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

* * *

2. PROCEDURE

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 26 maart 2018.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde het Openbaar Ministerie en de aanwezige partijen.

De feiten zijn strafbaar gebleven op basis van artikel 6.2.1. van de VCRO.

3. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1. De feiten

Op 20 januari 2016 stelt de gemachtigd ambtenaar van de gemeente vast dat op de kadastraal gekend door beklagde voertuigen worden gestald. Het perceel is volgens gewestplan gelegen in agrarisch gebied. Eerste beklagde verklaart dat de woning niet meer wordt gebruikt als herberg maar als verkoopplaats van voertuigen. Er zullen geen voertuigen meer worden gestald rond de omliggende percelen van de woning. Tweede beklagde bevestigt de verklaring van eerste beklagde.

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering uitgebracht. Het bestuur vordert het volgende herstel.

- Het herstel in de oorspronkelijke staat door het verwijderen van de voertuigen op de percelen en van de openbare weg, beperken van het aantal wagens op conform toegevoegd plan (stuk 13) en het verwijderen van de herstelplaats in de lange stal.
- Binnen een termijn van drie maanden.
- Onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro t.a.v. elke veroordeelde per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.
- Met uitsluiting van een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis Gerechtelijk wetboek.

De herstellvordering verkreeg het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Bij nacontrole op 29 juni 2016 blijkt dat:

- er geen wagens geparkeerd staan op kadastraal perceel
In plaats daarvan wordt het terrein ingenomen door bouwpuin, e.d. en een container. Het puin is vermoedelijk afkomstig van verbouwingswerken in de stal;
- de stal wordt op het moment van de vaststelling niet meer gebruikt als werkplaats (zie foto's), maar toont sporen van een verbouwing (snelbouwstenen muur, versteviging onder draagstructuur dak, ed.). De stal wordt nog steeds als bergruimte in gebruik genomen;
- de wagens staan niet meer tot tegen het fietspad geparkeerd. De voorste lijn van gebruik voor parkeren valt nu ongeveer samen met de rooilijn die voor de van kracht is (K.B. 11/12/1964);
- op het perceel rond de woning staan meer voertuigen geparkeerd dan bij een eerdere vaststelling.

Op 6 oktober 2016 blijkt dat:

- opnieuw wagens, aanhangwagens, e.d.m worden geparkeerd op kadastraal perceel . Perceel toont nog steeds een container met bouw- en ander puin. De noordwestelijke hoek van het perceel toont nog steeds een zone met dakpannen;
- tijdens het korte bezoek van 05/10/2016 worden de auto's (niet de aanhangwagens en container) verwijderd van het perceel . Op kadastraal perceel nr. , werden opnieuw auto's geparkeerd voor de rooilijn en tussen fietspad en rijweg. Opnieuw wordt het verweer opgeworpen dat 'toevallig werd geleverd'. Ondanks alle bezoeken, aanmaningen, processen- verbaal (en navolgende PV's) blijft vermoedelijke overtreder de terreinen buiten de 'vergund geachte' perimeter gebruiken om wagens te stallen.

3.2. Grond van de zaak

Het bij artikel 6.1 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden gewaarborgde recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat de beslissing op de strafvordering melding maakt van de overwegingen die de rechtbank van de schuld of onschuld van de beklaagde hebben overtuigd en dat zij minstens de voornaamste redenen aangeeft waarom de tenlastelegging al dan niet bewezen wordt verklaard, ongeacht of een conclusie wordt ingediend. Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat, ook bij ontstentenis van een conclusie, de beslissing omtrent de schuld met redenen wordt omkleed (Cass. 8 juni 2011 (P.11.0570.F), N.C. 2012/2, 170-171 en AC 2011, nr. 391, Cass. 29 mei 2012 (P.11.2037.N), N.C. 2013, 131-132). De rechter voldoet aan deze verdragsrechtelijke verplichting door vast te stellen dat de beklaagde de gegrondheid van de strafvordering niet betwist of door de concrete redenen te vermelden, zij het op beknopte wijze, die hem hebben overtuigd van zijn onschuld of schuld (Cass. 5 juni 2012 (P.11.092.N), N.C. 2013, 132 (met noot L. HUYBRECHTS) en Cass. 23 oktober 2012 (P.2012.0300.N)).

Volgens artikel 6.1.5 van de VCRO zijn, onverminderd de bevoegdheden van de agenten en de officieren van gerechtelijke politie, de stedenbouwkundige inspecteurs, de andere door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren, alsmede de door de gouverneur aangewezen ambtenaren van de provincie en van de gemeenten of intergemeentelijke samenwerkingsverbanden in zijn provincie, bevoegd om de in deze titel omschreven misdrijven op te sporen en vast te stellen door een proces-verbaal. De processen-verbaal waarin de in deze titel omschreven misdrijven worden vastgesteld gelden tot bewijs van het tegendeel. Deze bepaling is thans opgenomen in artikel 6.2.4. van de VCRO.

De strafrechtelijke aansprakelijkheid van de rechtspersoon geldt voor alle misdrijven die gepleegd werden ter verwezenlijking van het doel, ter waarneming van zijn belang of voor zijn rekening en dus ook voor misdrijven inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw.

- Wat de materiële toerekening betreft moet er een intrinsiek verband zijn tussen het misdrijf enerzijds en de verwezenlijking van het doel van de rechtspersoon en de waarneming van de belangen van de rechtspersoon anderzijds.
- Wat het intentioneel element van het misdrijf betreft moet worden aangetoond dat het misdrijf voortkomt uit een opzettelijke beslissing genomen binnen de rechtspersoon of dat er een nalatigheid is op het niveau van de rechtspersoon die in causaal verband staat met het misdrijf. Men beoogt de hypothese waarin een gebrekkige interne organisatie van de rechtspersoon, onvoldoende opleiding of begeleiding van het personeel, onvoldoende veiligheidsmaatregelen of onredelijke budgettaire beperkingen de voorwaarden gecreëerd hebben die het misdrijf mogelijk hebben gemaakt. Een occasionele tekortkoming kan de rechtspersoon niet worden toegerekend: zelfs binnen de meest zorgvuldig georganiseerde rechtspersoon kan een misdrijf nooit helemaal worden uitgesloten. De rechtbank kan zich voor het vaststellen van het moreel element steunen op de gedragingen van de bestuursorganen van de rechtspersoon of haar gezagsdragers, die onder meer een natuurlijke persoon kunnen zijn. Als het strafbaar feit door een vennootschap is gepleegd is het opzet genoegzaam bewezen door de vaststelling dat de leidinggevende organen kennis hadden van het opzet om de schuldige handeling te stellen en daarmee hebben ingestemd. Het opzet van de rechtspersoon kan ook worden afgeleid uit zijn kennis van eerder vastgestelde inbreuken op dezelfde regelgeving. Zodra de rechtspersoon weet heeft van een inbreuk, moet hij er alles aan doen om herhaling van deze inbreuk in de toekomst te voorkomen.
- Wat betreft de natuurlijke persoon moet er worden onderzocht of de natuurlijke persoon wel enige invloed kon aanwenden om de overtredingen van de wet te beletten of te voorkomen. Er moet ook aan de natuurlijke persoon een individuele fout kunnen worden aangewreven.

Van enige decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan slechts sprake zijn indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- de rechtspersoon moet strafrechtelijk verantwoordelijk zijn voor het misdrijf uitsluitend wegens het optreden van de geïdentificeerde natuurlijke persoon;
- de natuurlijke persoon mag het misdrijf niet wetens en willens hebben gepleegd;

- de rechtspersoon moet een zwaardere fout hebben begaan dan de natuurlijke persoon;

Het Hof van Cassatie stelde al dat artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek, dat de gevallen regelt waarin de verantwoordelijkheid van een natuurlijk persoon en van een rechtspersoon in het geding zijn wegens eenzelfde misdrijf, een strafuitsluitingsgrond invoert voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond kan gelden voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor degene die willens en wetens heeft gehandeld (lees en vergelijk : Cass. 08 november 2006, T. Strafr., 2007, 261).

In de aan het arrest van 8 november 2006 voorafgaande conclusie van advocaat-generaal Damien Vandermeersch wordt duidelijk gesteld dat om vast te stellen of de natuurlijke persoon "de fout wetens en willens heeft begaan" de rechter moet letten op diens concrete geestesgesteldheid op het ogenblik waarop hij de handeling die zijn verantwoordelijkheid in het gedrang brengt stelde, en niet op de wettelijke kwalificatie van het feit. Hierdoor wordt de functie van een natuurlijk persoon, die van hem een goed ingelicht persoon maakt of iemand die dit zou moeten zijn en die hem een verplichting tot handelen geeft, een doorslaggevend criterium. "Wetens" slaat dan op het bewust of met kennis van zaken handelen terwijl "willens" wijst op de afwezigheid van een rechtvaardigingsgrond. De vaststelling dat een natuurlijke persoon bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, zij het in belang van de rechtspersoon het hem ten laste gelegde feit heeft gepleegd, volstaat om hem te veroordelen.

Gelet op de materiële gegevens van het strafdossier, de verklaringen van beklaagden alsook uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting, is naar oordeel van de rechtbank afdoende gebleken dat beklaagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlastelegging en dienen deze feiten hen dan ook te worden toegerekend. Op 2 oktober 2000 werd eerste beklagde aangeschreven door de stedenbouwkundig inspecteur m.b.t. perceel

Er werd gesteld dat het gewoonlijk gebruiken van het perceel voor het parkeren van voertuigen geacht vergund te zijn. Bijgevolg waren de beklaagden er vanaf die datum van op de hoogte dat er een vergunningsplicht bestaat voor het gebruiken van een terrein voor de opslag van voertuigen. Handelingen die voordien niet vergunningsplichtig waren, worden dit wel vanaf het ogenblik dat de wet dit vereist, en het niet voldoen aan deze verplichting kan vanaf dan ook strafbaar worden gesteld.

Beklaagden hebben, ondanks dit schrijven, wetens en willens meer open ruimte in gebruik genomen voor het opslaan van voertuigen, zonder hiervoor de nodige vergunningen aan te vragen. De schuld van beklaagden aan de feiten van de tenlastelegging staat naar eis van recht vast. Daar de feiten wetens en willens werden gepleegd, kan van enige decumul geen sprake zijn.

3.3. Straftoemeting

De feiten in hoofde van eerste, tweede en derde beklagde, zijn gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet, zodat conform art. 65, lid 1 Sw. slechts één straf dient te worden opgelegd, nl. de zwaarste.

De straf moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagden zoals die blijkt uit hun strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank gekend. Niettemin dient de straftoemeting niet enkel de vergeldingsbehoefte te dienen, doch moet deze ook oog hebben voor de speciale preventie. De sanctionering moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

De feiten zijn ernstig. De beklaagden hebben het eigen belang gesteld boven het belang dat de gemeenschap heeft bij een goede ruimtelijke ordening en bij de vrijwaring van natuur, landschap en leefmilieu. Hun handelwijze vormt een aantasting van de open ruimte en het landschap. Ook justitie dient er geen twijfel over te laten bestaan dat de ruimtelijke ordening, natuur- en bos belangrijk zijn, en dat de aantasting ervan kan rekenen op een degelijke en strenge handhaving.

Eerste beklagde heeft strafrechtelijke voorgaanden. Ze werd 11 maal veroordeeld voor verkeersinbreuken en liep ook vijf correctionele veroordelingen op. Ze kan nog van alle gunsten genieten.

Tweede beklagde werd 22 maal veroordeeld voor verkeersinbreuken en 10 maal correctioneel veroordeeld. Hij kan nog van gewoon uitstel genieten.

De vennootschap werd één maal veroordeeld voor verkeersinbreuken.

Het past om elk van de beklaagden een geldboete op te leggen. Bij het bepalen van de hoogte van de geldboete houdt de rechtbank rekening met de volgende motieven.

- Een geldboete moet van die aard zijn dat zij ontmoedigt nog langer de wet te overtreden of aanzet tot een afweging van pakkans en economisch voordeel.
- Bij het bepalen van de geldboete houdt de rechtbank rekening met het winstbejag dat wordt nagestreefd.
- Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagden veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie betekenen voor de gemeenschap een grote kost.
- Tenslotte vervalsten de beklaagden de eerlijke concurrentie met de exploitanten die wel inspanningen doen om de wet na te leven.

Aangezien de derde beklagde een rechtspersoon is, zijn de artikels 7bis en 41bis Sw. van toepassing en dienen de geldboeten als volgt te worden geconverteerd:

- *"wanneer de wet op het feit vrijheidsstraf én geldboete stelt of één van de straffen alleen: een geldboete van minimum 500 frank (thans euro) vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimum vrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumgeldboete op het feit gesteld (met dit laatste wordt dus bedoeld, de geldboete gesteld op de incriminatie voor natuurlijke personen); en van maximum 2.000 frank (thans euro) vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximum vrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete op het feit gesteld";*
- *"wanneer de wet op het feit enkel geldboete stelt: geldboete met minimum en maximum als door de wet op het feit gesteld".*

Met betrekking tot het wettelijk minimum dient te worden opgemerkt dat waar de rechtspraak en rechtsleer in het verleden verdeeld was over de berekening van de wettelijke minimumgeldboete voor een rechtspersoon in het geval de minimumvrijheidsstraf in aantal dagen en niet in aantal maanden is uitgedrukt, wat in casu het geval is. Desbetreffende werd verduidelijking gebracht met het arrest van het Hof van Cassatie van 28 juni 2005, AR P.04.1628.N, AC 2005 met in noot de verhelderende conclusie van Adv-gen. VANDERMEERSCH waarin werd geopteerd voor de algemene (en eenvoudige) minimumgeldboete van 500 euro zoals geformuleerd in artikel 41bis Sw. als minimumstraf, tenzij dit minimum lager ligt dan de minimumgeldboete voor natuurlijke personen, in welk geval deze laatste boete moet worden toegepast (in dezelfde zin wordt het voormeld cassatiearrest geïnterpreteerd door: C. VAN DEN WYNGAERT, *Strafrecht en strafprocesrecht*, Maklu 2009, p. 415 in noot 1731; J. ROZIE, "De rechtspersoon en zijn minimumgeldboete: nieuwe ontwikkeling, nieuwe logica", *NC 2006-3*, p. 184 e.v.). Deze rechtbank treedt deze zienswijze bij, die overigens vroeger ook al gedeeld werd door R. VERSTRAETEN en B. SPRIET "De rechtspersoon en zijn geldboete", in *Liber Amicorum Jean du Jardin*, Antwerpen, Kluwer 2001, p. 326-328.

De volgende geldboetes komen de rechtbank gepast voor:

- Eerste en tweede beklagde een effectieve geldboete van 300 euro.
- Derde beklagde: een geldboete van 500 euro, waarvan de helft met uitstel voor een proeftermijn van drie jaar.

De rechtbank is van oordeel dat deze straffen aan de beoogde preventieve en repressieve doelen tegemoet komen. Om precies van aard te zijn elk van de beklagden de ernst en de draagwijdte van zijn fouten te leren inzien alsook als duidelijke waarschuwing die hen ertoe moet aanzetten in de toekomst zijn verantwoordelijkheid ernstiger op te nemen, kan deze straftoemeting, met betrekking tot de geldboete niet op een mildere wijze worden toegepast. Een grotere mildheid betonen zou trouwens getuigen van een permissiviteit die niet langer van aard zou zijn de beklagde aan te zetten tot meer zin voor verantwoordelijkheid en discipline en tot het respecteren van de regels.

De bijdrage bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, heeft een eigen karakter en is geen straf, zodat op die bijdrage bijgevolg artikel 7 EVRM en artikel 2 Strafwetboek niet van toepassing zijn; de verhoging van de opdecimes waarmede deze bijdrage moet worden vermeerderd, gaat dan ook in vanaf de inwerkingtreding van de wet die ze voorschrijft, ongeacht het tijdstip waarop het misdrijf is gepleegd. Met ingang van 1 januari 2017 werd in artikel 1, eerste en tweede lid van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten het woord vijftig vervangen door het woord zeventig. Deze nieuwe opdecimes, ongeacht of ze nu hoger of lager zijn moeten vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk toegepast worden op de bijdrage voor het slachtofferfonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten gepleegd vóór de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdecimes invoerde.

Krachtens artikel 4 §3 en 5 §§ 1 en 2 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand wordt, behalve indien hij van de juridische tweedelijnsbijstand geniet, iedere door een strafgerecht veroordeelde verdachte, inverdenkinggestelde, beklaagde, beschuldigde of voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijke persoon, veroordeeld tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds. Behalve indien zij van de juridische tweedelijnsbijstand geniet, wordt de burgerlijke partij, wanneer zij het initiatief tot de rechtstreekse dagvaarding heeft genomen of wanneer een onderzoek is geopend ten gevolge van haar optreden als burgerlijke partij en zij in het ongelijk wordt gesteld, veroordeeld tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds. Deze bijdrage bedraagt thans 20,00 euro.

4. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

4.1. Beoordeling van de herstellvordering

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering uitgebracht. Het bestuur vordert het volgende herstel.

- Het herstel in de oorspronkelijke staat door het verwijderen van de voertuigen op de percelen   en   en van de openbare weg, beperken van het aantal wagens op perceel   conform toegevoegd plan (stuk 13) en het verwijderen van de herstelplaats in de lange stal.
- Binnen een termijn van drie maanden.
- Onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro t.a.v. elke veroordeelde per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.
- Met uitsluiting van een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis Gerechtelijk wetboek.

Uit de vaststellingen van de verbalisanten blijkt dat de lange stal niet meer wordt gebruikt als herstelplaats. Wat dat punt betreft is de herstellvordering zonder voorwerp.

De rechter kan een redelijk verantwoorde herstellvordering niet verwerpen, alleen omdat een andere maatregel hem persoonlijk meer aangepast lijkt. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de rechter om de herstellvordering op haar interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Voor de rechter kan de gedaagde de gevorderde herstellmaatregel betwisten wegens willekeur, onredelijkheid, gebrek aan bewijskrachtige gegevens, het gronden van de beslissing op gegevens die geen verband houden met de zaak of nog het verwaarlozen van pertinente gegevens. Wanneer de rechter, bij de uitoefening van zijn wettigheidtoezicht, oordeelt dat de bestuurlijke overheden niet met de vereiste onpartijdigheid een keuze hebben gemaakt tussen de verschillende in artikel 6.1.41 VCRO bedoelde wijzen van herstel, kan hij de door die overheden ingestelde vordering verwerpen zonder die vordering verder nog op haar interne en externe wettigheid te moeten beoordelen.

De rechter gaat - desnoods ambtshalve - na of de beslissing van de stedenbouwkundige inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen om een bepaalde herstellmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening, zoals deze onder meer bepaald is in artikel 1.1.4 VCRO, is genomen, en zal een vordering die steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten. Hierbij komt ook het tijdsverloop in aanmerking, in die zin dat door de aldus gewijzigde omstandigheden, een verder herstel zoals gevorderd, kennelijk onredelijk kan voorkomen.

Daarnaast zal de rechter - zij het slechts op exceptie van onwettigheid van de gedaagde(n) - nagaan of de vordering die moet worden beoordeeld, kennelijk niet onredelijk is. Hij zal hierbij afwegen of geen andere herstellmaatregel noodzakelijk is, onder meer op grond van de aard van de overtreding, de omvang en de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening ontstaat door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand tegenover de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

De vordering van het bestuur is voor het overige niet onwettig, is genomen met het oog op de goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk. Het herstel dient te worden bevolen conform de ingediende herstellvordering. Er wordt aan beklaagden een herstelltermijn toegestaan van drie maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis. Deze termijn is geen bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis Ger.Wb. Het bestuur wordt gemachtigd om ambtshalve in herstel te voorzien. Er wordt een dwangsom voorzien t.a.v. elke beklaagde van 125 euro per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

4.2. Ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen

Omdat de door de beklaagden gepleegde misdrijven mogelijk schade hebben veroorzaakt, houdt de rechtbank de burgerrechtelijke belangen ambtshalve aan, in toepassing van artikel 4 V.T.Sv., zoals gewijzigd bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S. 03.05.2005).

5. TOEGEPASTE WETTEN

De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlastelegging;
Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;
Strafwetboek, art. 2, 38, 39, 40, 50, 65, eerste lid, 66;
Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art.36 Wet 07.02.2003; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011), zoals gewijzigd bij B.S. 29.12.2016, art. 59, 60; (opdecimen);
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);
Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew.W. 10.2.1994; (uitstel).

UITSpraak

DE RECHTBANK BESLIST OP TEGENSPRAAK

OP STRAFGEBIED

1.

De rechtbank VERKLAART eerste beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

De rechtbank VEROORDEELT eerste beklagde tot een GELDBOETE van DRIEHONDERD EURO, verhoogd met 50 decimen (x 6) of 1.800,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens eerste beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Bijdrage - vergoeding

Spreekt in hoofde van eerste beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 decimen verhoogd, 200,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Veroordeelt eerste beklagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van 20,00 euro;

Legt eerste beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

2. |

De rechtbank VERKLAART tweede beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

De rechtbank VEROORDEELT tweede beklagde tot een GELDBOETE van DRIEHONDERD EURO, verhoogd met 50 deciem (x 6) of 1.800,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens tweede beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Bijdrage - vergoeding

Spreekt in hoofde van tweede beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciem verhoogd, 200,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Veroordeelt tweede beklagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van 20,00 euro;

Legt tweede beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

3.

De rechtbank VERKLAART derde beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

TOEPASSING makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;

De rechtbank VEROORDEELT derde beklagde tot een GELDBOETE van VIJFHONDERD EURO, verhoogd met 50 deciemmen (x 6) of 3.000,00 euro;

De rechtbank verleent derde beklagde GEWOON UITSTEL van de tenuitvoerlegging van de HELFT van de opgelegde geldboete voor een periode van drie jaar.

Wijst derde beklagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een geldboete van meer dan 12.000 euro zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdrage - vergoeding

Spreekt in hoofde van derde beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 deciemmen verhoogd, 200,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Veroordeelt derde beklagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van 20,00 euro;

Legt derde beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

Kosten

Veroordeelt eerste, tweede en derde beklagde hoofdelijk tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van 326,70 euro.

OP BURGERLIJK GEBIED✓ **Herstelvordering**

De rechtbank:

- BEVEELT t.a.v. beklaagden hoofdelijk het herstel in de oorspronkelijke toestand door het verwijderen van de voertuigen op de percelen en van de openbare weg, beperken van het aantal wagens op perceel conform toegevoegd plan (stuk 57 strafdossier) van het terrein op het perceel gelegen te kadastraal gekend als binnen een termijn van 3 MAANDEN na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis onder verbeurte van een DWANGSOM van 125 euro per dag vertraging per beklagde in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn;
- ZEGT dat beklaagden overeenkomstig artikel 6.1.45. van de VCRO indien de herstelmaatregel vrijwillig wordt uitgevoerd, onmiddellijk de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, op de hoogte dient te brengen;
- MACHTIGT voor het geval dat het herstel in de oorspronkelijke toestand niet binnen de gestelde termijn worden uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Laarne om ambtshalve in de uitvoering ervan te kunnen voorzien;
- ZEGT voor recht dat de voormelde termijn van 3 maanden enkel aan de hoofveroordeling wordt gekoppeld en geen dwangsomtermijn is in de zin van artikel 1385bis Ger. Wb.

✓ **Overige burgerlijke belangen**

De rechtbank houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

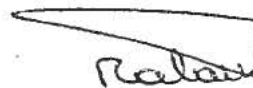
Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
ACHTENTWINTIG MEI TWEEDUIZEND ACHTTIEN

Aanwezig:

V. Roelants, rechter, voorzitter van de D13M kamer,
V. Kochuyt, substituut Procureur des Konings,
G. De Visscher, griffier,

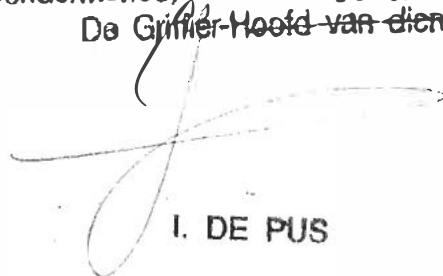
G. DE VISSCHER

V. ROELANTS

Voor eensluidend afschrift afgeleverd
aan het Openbaar Ministerie.

Dendermonde, de 29-05-2018
De Griffier-Hoofd van dienst,

I. DE PUS

